

Pierwsze informacje dotyczące szkolnictwa w Ożarowie pochodzą z XVII wieku. Według wizytacji z I połowy XVII wieku za biskupa Jakuba Zadzika, szkoła mieściła się w lichym budynku na cmentarzu, w którym uczyli poprzednio "mistrzowie heretycy". Sprawozdanie z wizytacji odbytej w 1689 r. przez biskupa Małachowskiego opisywało dobry stan budynku szkolnego, gdzie nauczał organista. Z okresu działalności KEN nie ma żadnej wzmianki o istnieniu szkoły w Ożarowie. Kolejne informacje pochodzą dopiero z XIX wieku. W 1818 r. próbował założyć szkołę Ksiądz Ignacy Dutkiewicz, lecz realizacja tego planu nie powiodła się z powodu braku funduszy. Podobnie skończyła się inicjatywa z 1830 roku. Cztery lata później, w roku 1834 - burmistrz miasta Ożarowa - Antoni Bagiński podjął inicjatywę założenia szkoły elementarnej. Finansować przedsięwzięcie mieli mieszkańcy miasta oraz dziedzic Karski, natomiast pleban Kuczyński zadeklarował się urządzić w domu parafialnym lokal dla szkoły oraz nauczyciela i stróża szkolnego. Szkoła rozpoczęła działalność, jednak nie wiadomo jak długo istniała, gdyż kolejne informacje z 1890 roku mówią o budynku szkolnym, mieszczącym się przy ulicy Gliniańskiej. Był to drewniak z jedną salą, korytarzem i mieszkaniem nauczyciela Aleksandra Paca. W 1911 roku pod przewodnictwem wójta Franciszka Chrzanowskiego zawiązał się Komitet Budowy Szkoły, który doprowadził do wybudowania budynku szkolnego przy ulicy Lubelskiej (obecnie Mazurkiewicza). Szkoła miała 4 sale lekcyjne, kancelarię, izbę woźnego. Niezbyt długo mieszkańcy Ożarowa cieszyli się z nowej szkoły. Było to spowodowane wybuchem I wojny światowej, w czasie której miasto zostało spalone przez wycofujących się Rosjan, a budynek szkolny zdewastowany. Po odzyskaniu niepodległości w 1918 roku przystąpiono w Ożarowie do odbudowy i rozbudowy zniszczonego budynku szkolnego. Kierował tymi pracami Adam Cieszkowski. W 1925 roku kierownikiem szkoły został Antoni Pietrzyk, który przeprowadził kolejne modernizacje szkoły - zwiększono liczbę klas do 7, powstała prowizoryczna sala gimnastyczna, pokój nauczycielski i kancelaria. Zagospodarowany został plac szkolny. W 1931 roku Antoni Pietrzyk został przeniesiony do Ostrowca. Kierownikiem szkoły został Edward Szyłko - doskonały pedagog, regionalista i społecznik. Nowy kierownik potrafił stworzyć właściwy klimat wokół problemów ożarowskiego szkolnictwa. Szkoła rozwijała się intensywnie, a w opinii władz zwierzchnich i miejscowej społeczności zyskała miano "dobrej". Rozwój szkoły związany był z rozwojem miasta. W 1936 roku zaistniała potrzeba stworzenia drugiej szkoły powszechnej. Zajęła ona budynek przy ulicy Kościuszki, a jej kierownikiem został Jan Kozieł. Dynamiczny rozwój szkolnictwa w Ożarowie przerwany został wybuchem II wojny światowej. Szkoła już od początku odczuła skutki wojny. W pierwszych dniach września w budynku został zorganizowany szpital dla polskich żołnierzy, później zajęli go Niemcy. W okresie okupacji jawne nauczanie odbywało się nieregularnie w oparciu o narzucone programy. Zajęcia prowadzono w organistówe, plebanii, w domu prywatnym i częściowo w budynku szkolnym. W okresie okupacji ożarowscy nauczyciele organizowali także tajne nauczanie na poziomie szkoły powszechnej. Ożarów został wyzwolony 16 stycznia 1945 roku, a już 19 stycznia kierownik Szyłko podjął inicjatywę wznowienia działalności szkoły. Mimo, że budynek był całkowicie zniszczony, szkoła rozpoczęła pracę w udostępnionych przez gminę pomieszczeniach.

W listopadzie 1945 r. Edward Szyłko opuścił Ożarów a nowym kierownikiem został Marian

Plaskura, który doprowadził do odbudowy szkoły przy ulicy Zawadzkiego (obecnie Mazurkiewicza) i prowadził placówkę do roku 1976. Na przełomie lat 70-tych i 80-tych rozpoczął się szybki rozwój Ożarowa, związany z budową i uruchomieniem cementowni. W 1975 roku powstała w Ożarowie Zbiorcza Szkoła Gminna, jej dyrektorem w latach 1976 - 84 był Marian Ówintal, a funkcję zastępców pełnili Stanisław Bęczkowski, Krystyna Chajewska, a później Alicja Różańska Cembrowska i Krystyna Tomaszewska. Wzrastała liczba uczącej się młodzieży, szkoła pracowała na dwie zmiany, a od roku szkolnego 1981/82 zajęcia uczniów odbywały się w trzech budynkach: na ulicy Zawadzkiego oraz na Osiedlu w tzw. Jagiellonce i w budynku szkoły zawodowej. W roku 1982 odbyła się uroczystość wbudowania "Kamienia węgielnego" i aktu erekcyjnego pod budowę nowej szkoły na Osiedlu "Wzgórze".

Po zmianach organizacyjnych w roku 1984 i powstaniu inspektoratu oświaty, stanowisko dyrektora szkoły objęła Krystyna Chajewska, a zastępcami zostali Krystyna Tomaszewska i Adam Pastuszka. Dotychczasowy dyrektor Marian Ówintal i jego zastępca Alicja Różańska Cembrowska objęli funkcję Inspektora i zastępcy Inspektora Oświaty i Wychowania przy Urzędzie Gminy w Ożarowie. Rok szkolny 1986/87 to kolejne zmiany w kierownictwie szkoły. Funkcję dyrektora objął wówczas Adam Pastuszka, a zastępcami byli Izabela Wilczyńska i Krystyna Tomaszewska. We wrześniu 1987r. na stanowisko dyrektora powróciła Alicja Różańska Cembrowska, zaś zastępcami zostali: Adam Pastuszka, Krystyna Tomaszewska i Elżbieta Sochacka. W roku szkolnym 1987/88 odbyła się uroczystość otwarcia nowej szkoły, której wybudowanie rozwiązało problemy lokalowe ożarowskiego szkolnictwa. W roku 1992 dzięki staraniom dyrekcji szkoły, Rady Rodziców i władz miasta udało się utworzyć Liceum Ogólnokształcące. W założenie Liceum dużą pomoc wnieśli Pani Zofia Wójcikowska i Pan Czesław Barański. Była to druga, tym razem udana próba stworzenia ogólnokształcącej szkoły średniej w Ożarowie. Poprzednia inicjatywa z roku 1947 nie wytrzymała próby czasu - szkoła funkcjonowała tylko 1 rok.

Stanowisko dyrektora szkoły nieprzerwanie od 1987 do 2017 roku zajmowała Alicja Różańska Cembrowska. Funkcję zastępców pełniły w tym czasie: Barbara Janik, Janina Ptak (do 2007 roku), Anna Kaleta i Katarzyna Swacha. Następował dalszy dynamiczny rozwój Zespołu Szkół Ogólnokształcących im. Edwarda Szyłki w Ożarowie. Szkoła stała się: szkołą bezpieczną, Szkołą z Klasą, Super Szkołą, Szkołą Dialogu, Szkołą Uczącą Się, szkołą w pilotażu programowania. Uczniowie odnosili znaczące sukcesy w konkursach przedmiotowych i sporcie. Baza dydaktyczna wzbogaciła się o nowe pracownie komputerowe: terminalową – ufundowaną przez rodziców i przyjaciół szkoły oraz kolejną, której fundatorzy to Miasto i Gmina Ożarów oraz Kancelaria Finansowo-Ubezpieczeniowa – Edward Kędziora.

W 2017 roku, w związku z reformą oświaty powróciła ośmioklasowa szkoła podstawowa i czteroletnie liceum ogólnokształcące, następuje wygaszanie gimnazjum. Od września 2017 roku stanowisko dyrektora szkoły objęła Katarzyna Swacha, zaś funkcję wicedyrektorów pełnią

Barbara Janik i Anna Kaleta. W szkole uczy się 861 uczniów, pracuje 70 nauczycieli i 33 pracowników administracji i obsługi.